

Republika Hrvatska
Općinski sud u Gospiću
Trg Alojzija Stepinca 3
53000 Gospić

Poslovni broj P-152/2026-7

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA I RJEŠENJE

Općinski sud u Gospiću po sucu Mirjani Kosanović kao sucu pojedincu u pravnoj stvari tužitelja Branka Šobat iz Udbine, Bunić 48, OIB: 41467221139 kojeg zastupa punomoćnica Gordana Peraković-Turković, odvjetnica u Otočcu, Bartola Kašića 4 protiv tuženice Republike Hrvatske koju zastupa Općinsko državno odvjetništvo u Gospiću, radi utvrđenja prava vlasništva nekretnina, nakon glavne i javne rasprave zaključene 7. listopada 2026. i nakon objave 29. listopada 2026.

presudio je:

Utvrđuje se da je tužitelj Branko Šobat iz Udbine, Bunić 48, OIB: 41467221139 vlasnik kčbr. 1725/1 oranica grič Ratković površine 383 čhv upisane u zk. ul. broj 689 k.o. Bunić i vlasnik kčbr. 4506/1 oranica potkućnica površine 701 čhv i kčbr. 4512/1 oranica potkućnica površine 372 čhv upisanih u zk. ul. broj 691 k.o. Bunić što mu je tuženica Republika Hrvatska dužna priznati i trpjeti brisanje prava vlasništva sa svog imena uz istovremenu uknjižbu prava vlasništva na ime i u korist tužitelja temeljem ove presude, u roku 15 dana.

riješio je:

I. Nalaže se tuženici Republici Hrvatskoj da tužitelju Branku Šobat iz Udbine, Bunić 48, OIB: 41467221139 naknadi trošak parničnog postupka u iznosu od 2.269,12 EUR sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od presuđenja pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

II. Odbija se kao neosnovan zahtjev tužitelja za naknadu troškova parničnog postupka iznad dosuđenog iznosa iz točke I. izreke rješenja.

Obrazloženje

1. Presudom ovog suda poslovni broj P-98/2023-13 od 29. listopada 2024. utvrđeno je da je tužitelj vlasnik nekretnina opisanih u izreci presude što je tuženica

dužna priznati te je dužna trpjeti brisanje prava vlasništva upisanog na svoje ime i istodobnu uknjižbu prava vlasništva na ime i u korist tužitelja. Tijekom dokaznog postupka sud je izvršio uvid u priloženu dokumentaciju, saslušao tužitelja i svjedoke Danu Rakića i Budimira Erora te proveo očevid na licu mjesta uz sudjelovanje geodetskog vještaka. Na temelju provedenih dokaza utvrđeno je da su predmetne nekretnine bile u dugogodišnjem i isključivom posjedu tužitelja i njegovih pravnih prednika, da su ih koristili kao svoje te da im nitko nije osporavao posjed niti ih je u njemu ometao. Budući da je posjed tužitelja i njegovih prednika trajao više od 40 godina te da tuženica nije dokazala nepoštenje njihova posjeda, sud je zaključio da su ispunjene zakonske pretpostavke za stjecanje prava vlasništva dosjelošću. U odnosu na troškove postupka sud je rješenjem naložio tuženici da tužitelju naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 1.867,58 EUR zajedno sa zateznim kamatama od donošenja presude do isplate, u roku od 15 dana.

2. Županijski sud u Zagrebu je rješenjem poslovni broj GŽ-5380/2024-3 od 21. travnja 2026., odlučujući o žalbi tuženice, ukinuo prvostupanjsku presudu s obrazloženjem da ne sadrži jasne i dostatne razloge o odlučnim činjenicama odnosno da je prvostupanjski sud prihvatio tužbeni zahtjev pretežito na temelju iskaza tužitelja i saslušanih svjedoka zaključivši da su tužitelj i njegovi pravni prednici od 1954. bili u samostalnom, neprekidnom i nesmetanom posjedu predmetnih nekretnina te da su time ispunjene pretpostavke za stjecanje prava vlasništva dosjelošću, ali da nije u dovoljnoj mjeri razmotrio niti ocijenio prigovore tuženice o zamjeni nekretnina iz 1954. jer iz povijesnog pregleda promjena katastarskog stanja proizlazi da tužiteljevi prednici nisu bili upisani kao posjednici nekih nekretnina koje su navodno dali u zamjenu. Također, prema ocjeni drugostupanjskog suda, prvostupanjski sud nije dao odgovarajuće razloge o značenju činjenice da je kčbr. 1725/1 bila predmet ugovora o privremenom korištenju poljoprivrednog zemljišta od 15. svibnja 2018. s Jovicom Čortanom. Županijski sud pritom je naglasio da je za stjecanje prava vlasništva dosjelošću potrebno utvrditi postojanje samostalnog posjeda odgovarajuće kvalitete i zakonom propisanog trajanja te da je na tužitelju teret dokazivanja činjenice posjeda i njegova trajanja, a na tuženici teret dokazivanja činjenica i okolnosti koje upućuju na to da posjed nije bio pošten.

3. Predmet ovog parničnog postupka je zahtjev tužitelja za utvrđenje prava vlasništva na nekretninama označenima kao kčbr. 1725/1, oranica Grič Ratković, površine 383 čhv, upisana u zk. ul. 689 k.o. Bunić, kčbr. 4506/1, oranica Potkućnica, površine 701 čhv i kčbr. 4512/1, oranica Potkućnica, površine 372 čhv, obje upisane u zk. ul. 691 k.o. Bunić uz zahtjev da tuženica prizna njegovo pravo vlasništva, trpi brisanje prava vlasništva upisanog na svoje ime te dopusti istodobnu uknjižbu prava vlasništva na ime i u korist tužitelja. Kao pravnu osnovu stjecanja prava vlasništva tužitelj ističe dosjelost pozivajući se na dugotrajan, neprekidan, samostalan i nesmetan posjed predmetnih nekretnina koji su, prema njegovim navodima, najprije izvršavali njegovi pravni prednici, a potom on kao njihov nasljednik.

4. U ponovljenom postupku sud je, radi pravilnog i potpunog utvrđenja činjeničnog stanja te pravilne primjene materijalnog prava, ponovno razmotrio sve isprave koje prileže spisu, navode tužitelja iz tužbe i njegovih naknadnih podnesaka, navode tužene iz odgovora na tužbu, nalaz i mišljenje geodetskog vještaka, kao i iskaze tužitelja te saslušanih svjedoka, uključujući iskaze dane u ranijem dijelu postupka i iskaze u ponovljenom postupku. Sve izvedene dokaze sud je ocijenio

zasebno i u njihovoj međusobnoj vezi, vodeći računa o neposrednom saznanju svjedoka koji su iskazivali i o tome jesu li njihovi iskazi potvrđeni drugim provedenim dokazima.

5. Sporno je među strankama je li tužitelj zajedno sa svojim pravnim prednicima stekao pravo vlasništva predmetnih nekretnina dosjelošću odnosno jesu li ispunjene zakonske pretpostavke koje se odnose na samostalnost, kakvoću i neprekidnost posjeda te protek zakonom propisanog vremena. Sporno je i jesu li predmetne nekretnine doista bile u faktičnom posjedu tužitelja i njegovih pravnih prednika tijekom razdoblja na koje se tužitelj poziva, kao i pravna važnost činjenice da su u katastarskom operatu predmetne nekretnine evidentirane kao posjed Republike Hrvatske odnosno da su ranije bile evidentirane na Narodnom odboru općine Bunić.

6. Tuženica osporava da su tužitelj i njegovi pravni prednici bili posjednici spornih čestica te ističe da ne postoji pisana isprava o navodnoj zamjeni nekretnina, a upućuje i na razlike u povijesnim katastarskim upisima spornih čestica i drugih nekretnina za koje tužitelj tvrdi da su bile predmet zamjene. Nadalje, sporno je značenje ugovora o privremenom korištenju kčbr. 1725/1 koji je tuženica sklopila s Jovicom Čortanom 15. svibnja 2018.

7. Nesporno je između stranaka da su u zemljišnim knjigama predmetne nekretnine upisane na tuženicu odnosno da se prema katastarskim ispravama vode kao posjed tuženice, da se nalaze na području k.o. Bunić te da su po svojoj naravi poljoprivredne površine koje se koriste kao oranice, livade, košanice i pašnjaci.

8. Jednako tako, nesporno je i da je tuženica 15. svibnja 2018. sklopila s Jovicom Čortanom ugovor o privremenom korištenju poljoprivrednog zemljišta koji obuhvaća kčbr. 1725/1, kao i da kčbr. 4506/1 i kčbr. 4512/1 nisu bile dodijeljene na korištenje prema očitovanju Općine Udbina od 10. siječnja 2023.

9. Uvidom u prijepis posjedovnog lista 689 k.o. Bunić od 6. srpnja 2022. i prijepis posjedovnog lista 691 k.o. Bunić od 20. prosinca 2022., izdane po Područnom uredu za katastar Gospić, Ispostavi za katastar nekretnina Korenica, sud je utvrdio da su predmetne nekretnine evidentirane kao posjed Republike Hrvatske. Prema tim ispravama, kčbr. 1725/1 ima površinu od 1.378 m², kčbr. 4506/1 površinu od 2.521 m², a kčbr. 4512/1 površinu od 1.338 m². Katastarski upis posjeda predstavlja relevantan dokaz o evidentiranom stanju, ali ga je u okolnostima konkretnog slučaja bilo potrebno ocijeniti zajedno s ostalim dokazima koji se odnose na stvarno korištenje zemljišta, povijest promjena i način na koji su se tužitelj i njegovi prednici odnosili prema spornim nekretninama.

10. Uvidom u rješenje o nasljeđivanju Općinskog suda u Titovoj Korenici poslovni broj O-44/90-6 iza pokojnog Vojislava Šobata, sina Ilije, rođenog 1906., a umrlog 1979., sud je utvrdio da je ostavinsku imovinu ostavitelja činila, između ostalog, i imovina upisana u zk. ul. 160 k.o. Bunić i zk. ul. 193 k.o. Šalamunić, kao i obiteljska kuća te gospodarski objekti na adresi Bunić 48. Navedenim rješenjem sin Branko Šobat, ovdje tužitelj, proglašen je nasljednikom na temelju zakona u cijelosti. Predmetno rješenje o nasljeđivanju potvrđuje nasljedno pravnu vezu tužitelja s njegovim ocem Vojislavom Šobatom i činjenicu da je tužitelj njegov pravni sljednik. Međutim, kako iz sadržaja navedenog rješenja ne proizlazi da su nekretnine koje su

predmet ovog postupka bile navedene kao ostavinska imovina, navedeno rješenje nije neposredan dokaz da je tužitelj te konkretne nekretnine naslijedio kao knjižno vlasništvo.

11. Iz povijesti promjena na katastarskim česticama Područnog ureda za katastar Gospić od 9. siječnja 2023. proizlazi da je kčbr. 1725/1 površine 383 čhv od osnivanja knjižnog dijela katastarskog operata za k.o. Bunić 1954. godine bila upisana na Narodni odbor općine Bunić, a da je iskazom promjena broj 2/2009 na temelju rješenja ZP-204/08 i IPH-DO-161/08 upisana na Republiku Hrvatsku. Iz iste povijesti promjena proizlazi da je kčbr. 4506/1 površine 701 čhv Iskazom promjena broj 935/59 upisana na Narodni odbor općine Bunić, a naknadno, na temelju promjene provedene 2009., na Republiku Hrvatsku. U odnosu na kčbr. 4512/1 površine 372 čhv utvrđeno je da je iskazom promjena broj 927/59 upisana na Narodni odbor općine Bunić.

12. Sud je navedene podatke uzeo u obzir, ali je ocijenio da oni ne isključuju mogućnost da su tužitelj i njegovi pravni prednici istodobno bili faktični posjednici predmetnih nekretnina. Povijesni katastarski upisi potvrđuju način na koji su nekretnine bile evidentirane u javnoj evidenciji, ali sami po sebi ne predstavljaju konačan dokaz o tome tko je tijekom cijelog razdoblja stvarno obrađivao zemljište, kosio ga, koristio za napasanje stoke i ponašao se kao njegov samostalni posjednik. Posebno je važno da iz povijesti promjena ne proizlazi da je u razdoblju nakon navedenih upisa došlo do stvarne predaje posjeda predmetnih nekretnina javnopravnim tijelima, niti je iz samog sadržaja tih isprava vidljivo da su tužitelj ili njegovi pravni prednici zbog evidentiranja na Narodnom odboru općine prestali koristiti zemljište. Stoga sud te isprave nije ocijenio kao dovoljan dokaz koji bi isključio posjed tužitelja i njegovih prednika.

13. U odnosu na tvrdnju tužitelja da su njegove obitelji i drugi mještani na području Bunića u prošlosti mijenjali zemljište sa Seljačkom radnom zadrugom, sud je uzeo u obzir da u spisu ne postoji pisani ugovor o zamjeni koji bi izravno potvrđivao da su upravo predmetne tri nekretnine stečene takvom zamjenom 1954. Tužitelj je u ranijim iskazima i podnescima opisivao način na koji je Seljačka radna zadruga stvarala veće zemljišne blokove te kako su pojedini mještani zauzvrat dobivali manje komade zemljišta bliže svojim kućama. Međutim, prilikom dopuskog saslušanja tužitelj je naveo da čestice koje naziva Brešće i Luke odnosno kčbr. 4506/1 i kčbr. 4512/1, nisu bile predmet zamjene, već da se radi o njegovoj starini i djedovini, dok je za druge nekretnine opisivao razgovore i pokušaje dogovora s predstavnicima zadruga. Iz navedenog iskaza tužitelja sud ne može uzeti da je zamjena svih spornih nekretnina dokazana kao nesporna činjenica, ali za odluku o tužbenom zahtjevu odlučno je jesu li tužitelj i njegovi prednici ostvarivali posjed zakonom potrebne kakvoće i trajanja, a ne isključivo je li njihov ulazak u posjed bio posljedica formalno dokumentirane zamjene.

14. Ugovor o privremenom korištenju poljoprivrednog zemljišta u vlasništvu Republike Hrvatske broj S-32033290 od 15. svibnja 2018. sklopljen između Republike Hrvatske kao davatelja zemljišta na privremeno korištenje i Jovice Čortana kao nositelja obiteljskog poljoprivrednog gospodarstva iz Debelog Brda 3 potvrđuje da je kčbr. 1725/1 u naravi oranica površine 0,1378 ha dana na privremeno korištenje na rok od pet godina uz obvezu plaćanja godišnje naknade.

15. Očitovanje Općine Udbina od 10. siječnja 2023. potvrđuje da se navedena čestica nalazi u programu raspolaganja poljoprivrednim zemljištem u vlasništvu Republike Hrvatske te da je dodijeljena na privremeno korištenje odnosno zakup obiteljskom poljoprivrednom gospodarstvu dok kčbr. 4506/1 i kčbr. 4512/1, iako su obuhvaćene programom raspolaganja, nisu dodijeljene na korištenje.

16. Sud smatra da te isprave dokazuju postojanje ugovornog odnosa između Republike Hrvatske i Jovice Čortana u pogledu privremenog korištenja kčbr. 1725/1, ali ne dokazuju da je Jovica Čortan odnosno Republika Hrvatska prije sklapanja tog ugovora, kontinuirano faktično posjedovala spornu česticu tijekom cijelog razdoblja relevantnog za dosjelost. Pravo korištenja koje proizlazi iz navedenog ugovora ima obvezno pravnu narav te ga je potrebno razlikovati od prava vlasništva. Sklapanje ugovora 2018. ne može samo po sebi retroaktivno dokazati da su tužitelj i njegovi prednici tijekom ranijih desetljeća bili bez posjeda ili da nisu ispunili pretpostavke za stjecanje prava vlasništva prije sklapanja ugovora. Jednako tako, činjenica da kčbr. 4506/1 i kčbr. 4512/1 nisu dodijeljene na korištenje prema očitovanju Općine Udbina ne predstavlja samostalan dokaz prava vlasništva tužitelja, ali je relevantna za ocjenu postojanja eventualnih prava trećih osoba i okolnosti faktičnog korištenja zemljišta.

17. U tužbi je tužitelj naveo da su predmetne nekretnine tijekom dugog niza godina koristili njegovi roditelji, pokojni otac Vojislav Šobat i pokojna majka Božica Šobat, a prije njih i raniji prednici njegove obitelji. Prema njegovim navodima, predmetne nekretnine koristile su se kao oranice, kosile su se, na njima se sadila djetelina i druge poljoprivredne kulture te se napasala stoka. Tužitelj je tvrdio da nitko nije ometao njegove prednike u korištenju zemljišta, da su mještani predmetne nekretnine smatrali zemljištem njegove obitelji te da je on nakon očeve smrti nastavio izvršavati posjed na istovjetan način. U podnesku od 1. lipnja 2023. dodatno je osporio tvrdnje tuženice da njegovi prednici nisu bili u posjedu predmetnih nekretnina navodeći da se povijesni katastarski upisi ne podudaraju nužno sa stvarnim stanjem na terenu te da je obitelj nastavila koristiti zemljište neovisno o tome na koga je ono bilo evidentirano u katastarskom operatu.

18. Tuženica je u odgovoru na tužbu osporila tvrdnje tužitelja naglašavajući da nije dostavio ispravu o zamjeni nekretnina i da iz povijesnih katastarskih podataka ne proizlazi da su njegovi prednici bili upisani kao posjednici svih spornih čestica. Posebno je istaknula da su pojedini dijelovi drugih čestica u istom području bili evidentirani na ime Vojislava Šobata, a da su sporni dijelovi bili evidentirani na Narodni odbor općine Bunić. Iz toga je izvela zaključak da su tužitelj i njegovi prednici morali biti svjesni da im predmetne nekretnine ne pripadaju.

19. Sud, međutim, smatra da takav zaključak ne proizlazi nužno iz same činjenice različitih katastarskih upisa. Za ocjenu poštenja posjeda odlučne su okolnosti u kojima je posjed stečen i izvršavan, saznanja posjednika o pravu koje mu pripada te postojanje ili nepostojanje okolnosti koje bi mu dale dovoljno razloga posumnjati u njegovo pravo na posjed. Stoga je bilo potrebno ocijeniti iskaze osoba koje su tijekom duljeg razdoblja poznavale stvarno korištenje nekretnina i odnose na terenu.

20. Iz nalaza i mišljenja geodetskog vještaka proizlazi da je tužitelj na terenu pokazao sve tri predmetne čestice te da je njihov položaj identificiran uz pomoć katastarskih podataka i skice s Geoportala. Vještak je naveo da se kčbr. 4506/1 i kčbr.

4512/1 nalaze unutar šireg područja koje tužitelj koristi kao jednu funkcionalnu cjelinu ograđenu električnim pastirom te da je na tom području zatečeno stado krava za koje je tužitelj naveo da su njegove. U odnosu na kčbr. 1725/1 utvrđeno je da se ista nalazi preko potoka, da je sa zapadne strane obrasla grmljem te da je približno $\frac{3}{4}$ površine uredno pokošena livada. Vještak je naveo i da je tužitelj sve tri čestice pokazao sa sigurnošću, poznajući njihov položaj, početak i kraj, iako kčbr. 4506/1 i kčbr. 4512/1 u naravi čine dio šire cjeline s ostalim zemljištem koje tužitelj koristi.

21. Sud je prihvatio nalaz i mišljenje geodetskog vještaka u dijelu koji se odnosi na prostornu identifikaciju predmetnih nekretnina i njihovu povezanost s okolnim zemljištem koje tužitelj koristi. Navedeni dokaz potvrđuje da je tužitelj upoznat s položajem i granicama spornih čestica te da ih je na terenu individualizirao kao zemljište koje smatra svojim. Činjenica da su čestice 4506/1 i 4512/1 uključene u širu cjelinu zemljišta ograđenog električnim pastirom zajedno s iskazima svjedoka o košnji, napasanju i obradi zemljišta, predstavlja dodatnu potvrdu načina na koji se posjed izvršavao.

22. Naime, svjedok Dane Rakić, star 85 godina, u ranijem dijelu postupka iskazao je da su predmetne nekretnine u vlasništvu tužitelja te da ih je prije približno trideset godina kosio za njega. Naveo je da su nekretnine očevina odnosno djedovina tužitelja, da ih je prije tužitelja koristio njegov otac Vojin Šobat te da nikada nije čuo da bi Vojin ili tužitelj bili smetani u posjedu. Svjedok se nije mogao precizno prisjetiti pojedinosti navodne zamjene nekretnina, ali je potvrdio da je na području Bunića postojala Seljačka radna zadruga i da su mještani u to vrijeme mijenjali zemljišta radi stvaranja većih poljoprivrednih cjelina. Naveo je i da su predmetne nekretnine uglavnom služile za košnju dok je Vojin Šobat držao stoku, te da se u selu općenito smatralo da su sporne nekretnine Brankove.

23. Sud je iskaz svjedoka Dane Rakića ocijenio vjerodostojnim u dijelu koji se odnosi na dugotrajan način korištenja predmetnih nekretnina, identitet osoba koje su ih koristile i izostanak smetanja posjeda. Svjedok je osobno kosio zemljište za tužitelja, a njegova nemogućnost da se zbog proteka vremena prisjeti svih pojedinosti eventualne zamjene ne umanjuje bitno dokaznu vrijednost iskaza o tome tko je zemljište stvarno koristio i kako su se mještani prema njemu odnosili. Sud, međutim, iz njegova iskaza ne izvodi zaključak da je točan datum i sadržaj zamjene dokazan, nego da je potvrđen dugotrajan posjed obitelji Šobat.

24. Svjedok Budimir Eror, star 68 godina u ranijem dijelu postupka, iskazao je da se još iz djetinjstva sjeća da je predmetne nekretnine najprije posjedovao Vojin Šobat, otac tužitelja, a potom tužitelj. Naveo je da je Vojin bio poljoprivrednik i stočar, da su se predmetne nekretnine uglavnom kosile i koristile kao pašnjaci te da je tužitelj nakon očeve smrti nastavio njihovo korištenje. Svjedok je posebno istaknuo da je kčbr. 1725/1 posljednjih godina kosio Jovica Čortan, ali da je prije toga tu česticu obrađivao Vojin, a nakon njega tužitelj. U odnosu na kčbr. 4506/1 i kčbr. 4512/1 iskazao je da su se i one koristile kao košnice i pašnjaci. Naveo je da nikada nije čuo da su tužitelj ili njegov otac bili smetani u posjedu od strane države, općine ili drugih osoba te da su predmetne nekretnine, prema njegovu saznanju, u posjedu tužitelja i njegovih prednika najmanje 55 godina, a vjerojatno i dulje.

25. U ponovljenom postupku svjedok Budimir Erer ostao je u cijelosti kod svog ranijeg iskaza te dodatno naveo da su predmetne nekretnine u posjedu tužitelja i njegovih prednika više od 150 godina prema saznanjima koja je stekao i od svojih roditelja. Potvrdio je da je osobno pomagao tužitelju kositi i grabiti zemljište, da su se na predmetnim česticama nekada obavljali poljoprivredni radovi, a poslije se zemljište pretežito koristilo za košnju i napasanje stoke. U odnosu na kčbr. 1725/1 naveo je da je Jovica Čortan ušao u posjed prije sedam ili osam godina jer se nekretnina vodila na državi nakon čega mu je Općina dala ugovor za korištenje zemljišta. Potvrdio je da se predmetna čestica nalazi uz put i potok te da je tužitelj na njoj ranije kosio. U odnosu na druge dvije čestice naveo je da se kčbr. 4506/1 nalazi u području koje mještani nazivaju Brešće, a kčbr. 4512/1 u području Luke te da je tužitelj koristio i susjedne čestice koje čine cjelinu.

26. Sud iskaz svjedoka ocjenjuje osobito značajnim zbog vremenskog kontinuiteta njegova saznanja o korištenju zemljišta, činjenice da je osobno sudjelovao u pojedinim radovima te zato što je u ponovljenom postupku ostao kod ranijeg iskaza i dodatno ga razjasnio u odnosu na konkretne čestice. Njegovi navodi o načinu korištenja zemljišta, položaju čestica i činjenici da je tužitelj nastavio posjed nakon smrti oca podudaraju se s iskazom Dane Rakića i nalazom geodetskog vještaka.

27. U ponovljenom postupku saslušan je i svjedok Milan Dopuđa, star 72 godine, koji je iskazao da cijeli život živi u Buniću te da su predmetne nekretnine, prema njegovu saznanju, oduvijek bile zemljište obitelji Šobat. Naveo je da se sjeća tužiteljevih roditelja Vojina i Božice, da se Vojin bavio poljoprivredom i stočarstvom te da su se predmetne nekretnine koristile za sadnju krumpira, sjetvu žita, košnju i napasanje stoke. Potvrdio je da nikada nije čuo ni vidio da bi predmetne nekretnine bile u posjedu općine, šumarije ili države, niti da bi Vojin ili tužitelj bili smetani u njihovom korištenju. Svjedok je nadalje naveo da je tužitelj koristio i susjedne čestice, da se predmetno zemljište nadovezuje na zemljište koje obitelj Šobat koristi te da su tužitelj i on međusobno pomagali jedan drugome pri obradi zemlje, osobito u vezi s krumpirom i sijenom. Prilikom predočenja skica geodetskog vještaka svjedok je identificirao kčbr. 4506/1 kao područje koje su mještani nazivali Brešće, a kčbr. 4512/1 kao područje Luke. U odnosu na kčbr. 1725/1 naveo je da se radi o zemljištu koje je tužitelj koristio, a koje se nalazi uz njegovu parcelu kčbr. 1724 i parcelu Rade Marinkovića. Svjedok je iskazao da je Jovica Čortan ušao u posjed zemljišta koje je prije toga koristio tužitelj i da je tužitelj zbog toga reagirao i obratio se nadležnim osobama.

28. Sud je iskaz svjedoka Milana Dopuđe ocijenio uvjerljivim u dijelu koji se odnosi na povijest korištenja zemljišta, poznavanje obiteljskih i susjedskih odnosa te činjenicu da su se predmetne nekretnine u lokalnoj sredini smatrale zemljištem obitelji Šobat. Njegov iskaz također dokazuje izvršavanje posjeda od strane tužitelja i njegovih prednika.

29. Svjedok Vojislav Šobat, sin tužitelja, star 47 godina, iskazao je da cijeli život živi u Buniću i da obrađuje predmetne nekretnine. Naveo je da obitelj nikada nije smatrala da zemljište nije njihovo te da ih nitko nije smetao u posjedu sve do događaja iz 2022. kada ga je Jovica Čortan pitao zašto kosi parcelu uz obrazloženje da je dobio dokument Općine kojim mu je zemljište dano na korištenje. Svjedok je opisao da je nakon toga njegov otac kontaktirao Općinu, ali da problem nije riješen, zbog čega je

pokrenut ovaj postupak. Potvrdio je da se kčbr. 1725/1 koristila za košnju, kčbr. 4512/1 za košnju i oranje, a kčbr. 4506/1 za košnju i napasanje krava. U odnosu na položaj nekretnina naveo je da se radi o zemljištu koje se nadovezuje na ostale čestice obitelji Šobat i koje je u velikom dijelu obuhvaćeno ogradom s električnim pastirom.

30. Iskaz svjedoka Vojislava Šobata sud je ocijenio u kontekstu njegovog dugotrajnog života na predmetnom području i osobnog sudjelovanja u korištenju zemljišta. Njegov iskaz potvrđuje da se posjed izvršavao i u novijem razdoblju, da se zemljište koristilo za poljoprivredne svrhe te da je spor u pogledu kčbr. 1725/1 nastao nakon što je tužitelj saznao za ugovor o privremenom korištenju sklopljen s Jovicom Čortanom. U bitnim dijelovima koji se odnose na način korištenja, položaj čestica i razdoblje do pojave spora, njegov iskaz podudara se s iskazima svjedoka Milana Dopuđe i Budimira Erora te s nalazom geodetskog vještaka.

31. Tužitelj Branko Šobat u ranijem saslušanju iskazao je da se predmetne nekretnine nalaze vrlo dugo u posjedu njegove obitelji, prema njegovim riječima približno 300 godina, te da ih je prije njega koristio njegov otac Vojislav koji je bio poljoprivrednik i stočar. Naveo je da se zemljište ranije oralo, da su se sadili krumpir i kukuruz te sijalo žito, a da se posljednjih desetljeća zemljište pretežito koristi za košnju i napasanje stoke. Opisao je da njegova obitelj drži krave te da se predmetne čestice koriste kao dio šire cjeline poljoprivrednog zemljišta. Potvrdio je da je Jovica Čortan posljednjih godina kosio kčbr. 1725/1 te da se zbog toga obraćao Općini smatrajući da se radi o zemljištu njegove obitelji.

32. Prilikom dopunskog saslušanja tužitelj je ostao kod ranijeg iskaza, ali je dodatno pojasnio da kčbr. 4506/1 i kčbr. 4512/1 smatra svojom djedovinom, a ne nekretninama koje bi bile predmet zamjene sa Seljačkom radnom zadrugom. Naveo je da su njegovi prednici na području Bunića živjeli više generacija te da su zemljište koristili prije nego što je ono evidentirano na Narodnom odboru općine. U odnosu na navodnu zamjenu iskazao je da se razgovaralo s predstavnicima zadruge, ali da se u odnosu na predmetne čestice ne radi o zamjeni.

33. Sud je iskaz tužitelja ocijenio kao vjerodostojan jer tužitelj ima neposredna saznanja o korištenju zemljišta i načinu na koji je ono korišteno u njegovoj obitelji tijekom njegova života, dok se njegovo saznanje o ranijim generacijama u određenoj mjeri temelji na onome što mu je ispričao otac. Sud prihvaća da je tužitelj u bitnom dijelu svojeg iskaza dosljedno opisao način korištenja zemljišta, njegovu poljoprivrednu namjenu, kontinuitet korištenja od strane obitelji Šobat te okolnost da su se predmetne čestice u lokalnoj sredini smatrale njihovim zemljištem. Njegov iskaz potvrđen je iskazima ostalih saslušanih svjedoka koji su dugotrajno živjeli na području Bunića, poznavali tužiteljevu obitelj i osobno sudjelovali u pojedinim poslovima na zemljištu.

34. Posebno je značajno da su svjedoci Dane Rakić, Budimir Eror i Milan Dopuđa u bitnim dijelovima iskazivali podudarno. Sva trojica potvrdila su da se predmetne nekretnine u lokalnoj sredini smatraju zemljištem obitelji Šobat, da ih je prije tužitelja koristio njegov otac Vojin te da se zemljište koristilo za poljoprivrednu obradu, košnju i napasanje stoke. Sva trojica navela su da im nije poznato da bi tužitelj ili njegov otac tijekom ranijeg razdoblja bili smetani u posjedu od strane države, općine ili drugih osoba. Svjedok Dane Rakić potvrdio je da je osobno kosio zemljište za tužitelja, a svjedok Budimir Eror da je tužitelju pomagao kositi i grabiti te da je poznao način

korištenja zemljišta još iz djetinjstva, dok je Milan Dopuđa potvrdio međusobno pomaganje tužitelja i susjeda pri poljoprivrednim radovima.

35. Njihovi iskazi podudaraju se i u pogledu činjenice da je tužitelj koristio susjedne čestice koje čine širu prostornu cjelinu te da su predmetne nekretnine u naravi služile za košnju i napasanje stoke. Takvi iskazi u bitnom su sukladni nalazu geodetskog vještaka koji je na terenu utvrdio položaj predmetnih čestica i njihovu povezanost sa zemljištem koje tužitelj koristi kao i da su kčbr. 4506/1 i kčbr. 4512/1 obuhvaćene električnim pastirom. Nadalje, iskazi svjedoka podudaraju se s iskazom tužiteljeva sina Vojislava Šobata u pogledu načina korištenja zemljišta, nastavka posjeda nakon smrti tužiteljevog oca te pojave spora nakon što je Jovica Čortan počeo koristiti kčbr. 1725/1 pozivajući se na ugovor s Općinom.

36. Sud je uzeo u obzir da su pojedini svjedoci različito procijenili ukupno trajanje posjeda, navodeći razdoblja od više desetljeća do više od 150 ili 200 godina, ali takve razlike ne smatra odlučnima za ocjenu bitne činjenice da je posjed trajao kroz više generacija jer se njihove procjene o trajanju posjeda odnose na razdoblja koja u velikom dijelu prethode neposrednom opažanju svjedoka i temelje se na obiteljskim predajama ili poznavanju lokalnih prilika. Za zaključak o trajanju posjeda sud polazi od onoga što proizlazi iz svih iskaza odnosno da su predmetne nekretnine desetljećima koristili Vojislav Šobat i njegov sin Branko Šobat, da je tužitelj nakon očeve smrti nastavio korištenje zemljišta te da se takvo korištenje odvijalo kontinuirano i bez osporavanja sve do novijeg razdoblja.

37. Sud je također razmotrio okolnost da je Jovica Čortan posljednjih godina koristio kčbr. 1725/1 kao i da je tužitelj zbog toga reagirao. Iz iskaza svjedoka Budimira Erora i Vojislava Šobata i samog tužitelja proizlazi da je do spora došlo nakon što je Čortan počeo kositi zemljište i pozvao se na ugovor o privremenom korištenju. Ta okolnost, međutim, ne dokazuje da tužitelj prije toga nije bio u posjedu, nego je u skladu s tvrdnjom da je korištenje zemljišta od strane druge osobe započelo tek u novijem razdoblju, nakon što je javnopravno tijelo raspolagalo nekretninom polazeći od katastarskog i zemljišnoknjižnog stanja.

38. Na temelju tako utvrđenog činjeničnog stanja sud smatra da je tužitelj dokazao dugotrajan samostalni posjed predmetnih nekretnina, najprije preko svojih pravnih prednika, a potom i osobno. Posjed se nije očitovao samo u subjektivnom uvjerenju tužitelja da mu zemljište pripada, nego u konkretnim radnjama koje su odgovarale njegovoj prirodi i namjeni: obrađivanju zemlje, sadnji poljoprivrednih kultura, košnji trave, skupljanju sijena, korištenju zemljišta za ispašu stoke te uključivanju predmetnih čestica u širu cjelinu poljoprivrednog gospodarstva. Navedene radnje predstavljaju tipične manifestacije faktične vlasti nad poljoprivrednim zemljištem, a njihovo dugotrajno i ponavljano izvršavanje, potvrđeno iskazima više svjedoka upućuje na samostalnost posjeda.

39. Pritom, činjenica da je tuženica upisana kao vlasnik u zemljišnim knjigama odnosno kao posjednik u katastru, ne isključuje mogućnost da je pravo vlasništva stečeno dosjelošću ako su ispunjene zakonske pretpostavke. Dosjelost je izvorno stjecanje prava vlasništva na temelju zakona pri čemu se pravo stječe ispunjenjem zakonom propisanih pretpostavki, a sudska odluka kojom se utvrđuje postojanje tog prava ima deklaratorni karakter.

40. U pogledu mjerodavnog materijalnog prava sud je primijenio odredbe Zakona o vlasništvu i drugim pravnim stvarnim pravima („Narodne novine“ 91/1996., 68/1998., 137/1999., 22/2000., 73/2000, 114/2001, 79/2006, 141/2006, 146/2008, 38/2009, 153/2009, 90/2010, 143/2012, 152/2014., 81/2015. i 94/2017., dalje u tekstu: ZVDSP), Zakona o osnovnim vlasničkopravnim odnosima (Službeni list SFRJ 6/1980 i 36/1990 i Narodne novine 53/1991, u daljnjem tekstu: ZOVO) kao i pravna pravila Općeg građanskog zakonika, u mjeri u kojoj su bila primjenjiva u razdoblju relevantnom za stjecanje prava vlasništva.

41. Odredbom članka 388. stavka 2. ZVDSP-a propisano je da se stjecanje, promjena, pravni učinci i prestanak stvarnih prava do stupanja na snagu toga Zakona prosuđuju prema pravilima koja su se primjenjivala u trenutku stjecanja, promjene ili prestanka prava i njihovih pravnih učinaka. Stoga se pravna osnova i pretpostavke stjecanja prava vlasništva moraju prosuđivati prema propisima koji su vrijedili u pojedinim razdobljima posjeda uz uvažavanje kasnijih zakonskih izmjena i relevantne sudske prakse.

42. Prema članku 159. stavku 1. ZVDSP-a, vlasništvo se dosjelošću stječe samostalnim posjedom stvari ako taj posjed ima zakonom određenu kakvoću i neprekidno traje zakonom određeno vrijeme, uz pretpostavku da je posjednik sposoban biti vlasnikom te stvari. Prema stavku 3. istoga članka, samostalni posjednik nekretnine čiji je posjed barem pošten stječe vlasništvo protekom dvadeset godina neprekidnoga samostalnog posjedovanja, dok stavak 4. uređuje posebne rokove za nekretnine u vlasništvu Republike Hrvatske i drugih osoba. Članak 160. stavci 1. i 2. ZVDSP propisuju da vrijeme potrebno za dosjelost počinje teći danom stupanja u samostalni posjed te da se u to vrijeme uračunava i vrijeme tijekom kojega su pravni prednici sadašnjeg posjednika neprekidno posjedovali nekretninu kao samostalni posjednici odgovarajuće zakonom propisane kakvoće.

43. Kakvoća posjeda ocjenjuje se i u skladu s člankom 18. ZVDSP-a kojim je uređeno značenje zakonitog, istinitog i poštenog posjeda. Za poštenje posjeda odlučno je je li posjednik koji je posjed stekao znao ili je, s obzirom na okolnosti, imao dovoljno razloga posumnjati da mu ne pripada pravo na posjed pri čemu poštenje prestaje kada posjednik sazna da mu pravo na posjed ne pripada.

44. U konkretnom slučaju sud je uzeo u obzir da tužitelj i njegovi prednici, prema iskazima svjedoka, nisu bili smetani u korištenju zemljišta, da su se prema nekretninama odnosili kao prema vlastitom poljoprivrednom zemljištu te da su u lokalnoj sredini bili prepoznati kao osobe koje ih koriste. Sama činjenica da su predmetne čestice bile evidentirane na Narodni odbor općine odnosno kasnije na Republiku Hrvatsku, nije dovoljna da bi se zaključilo kako su tužitelj i njegovi prednici znali da im pravo na posjed ne pripada. Za takav zaključak bile bi potrebne dodatne okolnosti koje bi, u konkretnom slučaju, upućivale na njihovo stvarno saznanje ili na postojanje razloga zbog kojih su morali posumnjati u svoje pravo.

45. U odnosu na razdoblje prije stupanja na snagu ZOVO-a 1. rujna 1980., sud je uzeo u obzir pravna pravila Općeg građanskog zakonika osobito pravilo iz paragrafa 1460. prema kojem je za stjecanje vlasništva dosjelošću bilo potrebno da posjed bude zakonit, pošten i istinit te da traje zakonom propisano vrijeme. Ta pravna pravila primjenjivala su se na temelju Zakona o načinu primjene pravnih propisa donesenih

prije 6. travnja 1941. godine (Narodne novine 73/1991) u mjeri u kojoj određeno pitanje nije bilo drukčije uređeno važećim propisima. U razdoblju primjene ZOVO-a mjerodavan je članak 28. toga Zakona prema kojem je za redovnu dosjelost na nekretninama bio potreban savjestan i zakonit posjed u trajanju od deset godina, a za izvanrednu dosjelost savjestan posjed u trajanju od dvadeset godina. Članak 29. ZOVO-a propisivao je da se na stvarima u društvenom vlasništvu pravo vlasništva nije moglo steći dosjelošću.

46. Međutim, pravni režim nekretnina koje su se nalazile u društvenom vlasništvu promijenjen je nakon stupanja na snagu Zakona o preuzimanju Zakona o osnovnim vlasničkopravnim odnosima (Narodne novine 53/1991) kojim je navedena zabrana iz članka 29. ZOVO-a stavljena izvan snage. Nadalje, člankom 388. stavkom 4. ZVDSP-a, u njegovu izvornom tekstu, bilo je propisano da se u rok za stjecanje vlasništva dosjelošću nekretnina koje su na dan 8. listopada 1991. bile u društvenom vlasništvu uračunava i vrijeme posjedovanja proteklo prije toga dana. Ta je odredba ukinuta odlukom Ustavnog suda Republike Hrvatske od 17. studenoga 1999., objavljenom u Narodnim novinama 137/1999, a kasnijim izmjenama ZVDSP-a, uključujući izmjene iz Narodnih novina 114/2001 uređen je drukčiji način računanja rokova za nekretnine koje su bile u društvenom vlasništvu.

47. Pri primjeni tih propisa sud je uvažio pravno shvaćanje izraženo u presudi Europskog suda za ljudska prava u predmetu Trgo protiv Hrvatske, zahtjev broj 35298/04, od 11. lipnja 2009., kao i u presudama Jakeljić protiv Hrvatske, zahtjev broj 22768/12, te Radomilja i drugi protiv Hrvatske, zahtjev broj 37685/10. U tim je predmetima Europski sud za ljudska prava razmatrao pravni učinak stjecanja vlasništva dosjelošću na nekretninama koje su bile u društvenom vlasništvu te pitanje uračunavanja razdoblja posjedovanja prije 8. listopada 1991. u rok potreban za dosjelost. U predmetu Trgo Sud je zaključio da je, u okolnostima konkretnog slučaja, zahtjev podnositelja utemeljen na tada važećem članku 388. stavku 4. ZVDSP-a imao dovoljno osnova u nacionalnom pravu da se smatra imovinom zaštićenom člankom 1. Protokola broj 1 uz Konvenciju za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda. U predmetima Jakeljić i Radomilja i drugi razmotreno je i pitanje pravne sigurnosti te zaštite legitimnih očekivanja osoba koje su se pozivale na stjecanje vlasništva dosjelošću.

48. Sud je pritom uzeo u obzir i praksu Vrhovnog suda Republike Hrvatske, uključujući odluku broj Rev-2776/2016-2 od 29. siječnja 2019. u kojoj je Sud zauzeo shvaćanje da je za ocjenu stjecanja prava vlasništva dosjelošću na nekretninama koje su bile u društvenom vlasništvu potrebno razmotriti pravne učinke članka 388. ZVDSP-a i relevantne prakse Europskog suda za ljudska prava. U navedenoj odluci prihvaćeno je pravno shvaćanje da se, pod uvjetima utvrđenima relevantnom praksom, u vrijeme dosjelosti može uračunati i razdoblje prije 8. listopada 1991.

49. U konkretnom slučaju sud je utvrdio da su predmetne nekretnine tijekom relevantnog razdoblja bile evidentirane na javnopravna tijela, najprije na Narodni odbor općine Bunić, a kasnije na Republiku Hrvatsku. Iz povijesti promjena proizlazi da su pojedine čestice na Narodni odbor općine upisane 1954. odnosno 1959. dok su kasniji upisi na Republiku Hrvatsku provedeni 2009. Međutim, iz izvedenih dokaza proizlazi da su tužitelj i njegovi pravni prednici u stvarnosti nastavili koristiti predmetne

nekretnine i nakon tih upisa, bez dokazanog prekida posjeda koji bi trajno prekinuo kontinuitet njihova korištenja.

50. Sud je posebno imao u vidu da tuženica nije dokazala da bi tužitelj ili njegovi pravni prednici u relevantnom razdoblju bili upoznati s činjenicom da im pravo na posjed ne pripada niti je dokazala da bi im nadležno tijelo prije nastanka spora osporavalo posjed ili zahtijevalo predaju zemljišta. Iz iskaza više svjedoka proizlazi upravo suprotno, odnosno da se zemljište desetljećima koristilo kao dio obiteljskog poljoprivrednog gospodarstva, da se obrađivalo, kosilo i koristilo za napasanje stoke te da su se tužitelj i njegovi prednici prema njemu ponašali kao prema vlastitom zemljištu. Takvo ponašanje, promatrano zajedno s činjenicom da su predmetne nekretnine bile prostorno povezane s drugim zemljištem koje je tužitelj koristio, upućuje na samostalnost posjeda i namjeru držanja zemljišta kao vlastitoga.

51. Pritom sud ne smatra da sama činjenica dugotrajnog korištenja zemljišta automatski dovodi do stjecanja prava vlasništva. Za stjecanje dosjelošću potrebno je ispunjenje svih zakonskih pretpostavki uključujući odgovarajuću kakvoću posjeda i protek zakonom propisanog vremena. U konkretnom slučaju sud je, nakon ocjene svih provedenih dokaza, zaključio da su te pretpostavke ispunjene. Naime, iskazi svjedoka o višedesetljetnom korištenju predmetnih nekretnina, iskaz tužitelja o nastavku posjeda nakon smrti njegova oca, činjenica da su se nekretnine koristile za poljoprivredne svrhe, kao i izostanak dokaza o ranijem stvarnom preuzimanju posjeda od strane javnopravnih tijela, upućuju na zaključak da je tužitelj, uračunavajući i posjed svojih pravnih prednika, ostvarivao samostalni posjed kroz razdoblje koje premašuje rok potreban za dosjelost.

52. Sud je također uzeo u obzir da se u konkretnom slučaju ne radi o situaciji u kojoj bi utvrđenje prava vlasništva tužitelja bilo utemeljeno na povredi dokazanog prava treće osobe koje bi bilo stečeno neovisno o zakonskom režimu dosjelošti. U odnosu na kčbr. 1725/1 postoji ugovor o privremenom korištenju s Jovicom Čortanom, ali taj ugovor, kako je već navedeno, ima obvezno pravni karakter i ne predstavlja dokaz da je Čortan stekao pravo vlasništva na toj nekretnini. U odnosu na preostale dvije čestice iz isprava ne proizlazi da su dodijeljene na korištenje trećim osobama. Stoga navedene okolnosti ne predstavljaju zapreku za utvrđenje prava vlasništva tužitelja jer je nesporno da su ispunjene zakonske pretpostavke za stjecanje prava vlasništva na temelju dosjelošti.

53. Slijedom svega navedenog, sud smatra da je tužitelj dokazao da su on i njegovi pravni prednici tijekom relevantnog razdoblja imali samostalni posjed predmetnih nekretnina, da je taj posjed prema utvrđenim okolnostima bio pošten te da je trajao neprekidno kroz razdoblje koje je, uz primjenu mjerodavnih zakonskih odredbi i pravnih shvaćanja izraženih u praksi Europskog suda za ljudska prava, dovoljno za stjecanje prava vlasništva dosjelošću.

54. Pritom sud osobito cijeni suglasnost iskaza svjedoka u pogledu identiteta osoba koje su zemljište koristile, načina korištenja, kontinuiteta posjeda i izostanka ranijih smetanja, kao i njihovu podudarnost s iskazom tužitelja i nalazom geodetskog vještaka.

55. Nasuprot tome, tuženica nije dokazala da bi tužitelj i njegovi pravni prednici bili nesavjesni posjednici, da bi njihov posjed bio pribavljen silom, prijetnjom, potajno ili zloupotrebom povjerenja, niti da bi prije isteka potrebnog vremena došlo do prekida posjeda ili njegova prestanka.

56. Budući da je sud utvrdio da su zakonske pretpostavke za stjecanje prava vlasništva dosjelošću ispunjene, a da upis tuženice u zemljišnim knjigama ne isključuje mogućnost da je tužitelj vlasništvo stekao na temelju zakona, sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev osnovan pa je odlučeno kao u izreci presude.

57. Odluku o troškovima sud je donio primjenjujući odredbu članka 154 stavka 1 i članka 155 Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ 53/1991., 91/1992., 58/1993., 112/1999., 88/2001., 117/2003., 88/2005., 02/2007., 84/2008., 96/2008., 123/2008., 57/2011., 148/2011., 25/2013., 89/2014., 70/2019., 80/2022., 114/2022., 155/2023. i 146/2025. - dalje u tekstu: ZPP). Naime, stranka koja u cijelosti izgubi parnicu dužna je protivnoj stranci naknaditi troškove izazvane vođenjem postupka.

58. Sud će prilikom odlučivanja o troškovima postupka stranci odrediti naknadu samo onih troškova koji su bili potrebni za vođenje parnice. O tome koji su troškovi bili potrebni te o visini troškova odlučuje sud ocjenjujući brižljivo sve okolnosti osobito vodeći računa o pravilima ovoga Zakona koja za pripremanje glavne rasprave određuju upućivanje podnesaka i jedno pripremno ročište te jedno ročište za glavnu raspravu. Ako je propisana tarifa za nagrade odvjetnika ili za druge troškove, odmjerit će se takvi troškovi prema toj tarifi (članak 155 ZPP-a).

59. S obzirom da su bili opravdani sud je tužitelju priznao troškove zastupanja putem punomoćnika odvjetnika uz pripadajući PDV od 25% sukladno Tbr. 42 Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine broj 138/2023. i 107/2025. - dalje u tekstu: Tarifa).

60. Kada sud odlučuje o nagradi troškova zastupanja na teret protivne strane, primjenjuje tarifu i vrijednost boda koja je na snazi u vrijeme donošenja odluke o trošku postupka (Tbr. 52 stavak 3 Tarife).

61. Tužitelju su priznati trošak sastavljanja zahtjeva za mirno rješenje spora sukladno Tbr. 7 t. 1 i 8 Tarife uz pripadajući PDV od 25% u iznosu od 250,00 EUR, trošak sastava tužbe sukladno Tbr. 7 t. 1 Tarife uz pripadajući PDV od 25% u iznosu od 250,00 EUR, trošak sastava podneska od 1. lipnja 2023. sukladno Tbr. 8 t. 1 Tarife uz pripadajući PDV od 25% u iznosu od 250,00 EUR, trošak zastupanja na pripremnom ročištu održanom 30. srpnja 2024. sukladno Tbr. 9 toč. 2 Tarife uz pripadajući PDV od 25% u iznosu od 125,00 EUR, trošak geodetskog vještačenja i izlaska suda na lice mjesta u iznosu od 689,48 EUR, trošak zastupanja na ročištu-očevidu održanom 15. listopada 2024. sukladno Tbr. 9 toč. 1 i 7 Tarife uz pripadajući PDV od 25% u iznosu od 250,00 EUR, trošak sudske pristojbe za tužbu u iznosu od 26,55 EUR, trošak sudske pristojbe za presudu u iznosu od 53,09 EUR, trošak zastupanja na ročištu održanom 27. kolovoza 2026. sukladno Tbr. 9 toč. 2 Tarife uz pripadajući PDV od 25% u iznosu od 125,00 EUR i trošak zastupanja na ročištu održanom 7. listopada 2026. sukladno Tbr. 9 toč. 1 Tarife uz pripadajući PDV od 25% u iznosu od 250,00 EUR

62. Dakle, tužitelju je priznat trošak parničnog postupka u ukupnom iznosu od 2.269,12 EUR.

63. Tužitelju nije priznat trošak sastavljanja podnesaka od 16. prosinca 2022., 31. prosinca 2022. i 4. rujna 2024. kao ni trošak zastupanja na ročištu za objavu presude budući da navedeni troškovi nisu bili neophodni za vođenje parnice.

64. Tužitelju nije priznat trošak upotrebe osobnog automobila punomoćnice tužitelja na relaciji Otočac-Bunić-Otočac niti trošak izbjivanja iz pisarnice. Naime, nije svrsishodno da druga stranka plaća povećane troškove dolaska odvjetnika koji nema sjedište ureda u mjestu sjedišta suda. Pravo je svake stranke da bira svog punomoćnika, ali u tom slučaju putni troškovi punomoćnika i izostanak iz kancelarije nisu svrsishodni troškovi koje bi morala platiti druga stranka ako izgubi spor (trošak zastupanja odvjetnika čije je sjedište izvan područja suda pred kojim se vodila parnica može iznositi samo toliko koliko bi iznosio i trošak odvjetnika u mjestu parničnog suda - Odluka Vrhovnog suda RH broj GŽ-3003/78 od 27. studenoga 1978., broj Rev 61/94 od 19. travnja 1994. i broj Gzz 2/94 od 23. veljače 1994.).

65. Slijedom navedenog odlučeno je kao u izreci rješenja.

U Gospiću, 29. listopada 2026.

Sudac:

Mirjana Kosanović

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude i rješenja stranka može podnijeti žalbu u roku od 15 dana od dana ročišta za objavu presude za stranku koja je bila uredno obaviještena o ročištu za objavu, odnosno od dana primitka ovjerenog prijepisa presude za stranku koja nije bila uredno obaviještena o ročištu za objavu presude. Žalba se podnosi putem ovog suda, pisano, u tri istovjetna primjerka, a o žalbi odlučuje nadležni županijski sud.

Dna:

1. Odvjetnica Gordana Peraković-Turković, Otočac, Bartola Kašića 2
2. Općinsko državno odvjetništvo u Gospiću

Broj zapisa: **9-3088f-562b2**

Kontrolni broj: **0aa7b-a1fc6-02e85**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Gospiću** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.